

ת"פ 2144/04/21 - מדינת ישראל נגד טארק חסן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 21-04-2014 מדינת ישראל נ' חסן

לפני:	כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא
בעвин:	הנאשיה
נגד:	מדינת ישראל
הנאשם:	ע"י ב"כ מפרקליות מחוז ים (פלילי)
נגד:	טארק חסן
הנאשם:	ע"י ב"כ עוז סאהר על-

זכור דין

- (1) ביום 19.9.2021 הורשע הנאשם במסגרת הסדר טיעון ועל-יסוד הודהתו, בביצוע עבירה החזקת נשק, עבירה לפי סעיף 144(א) רישא בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").
- (2) לפי האישום המתווך שהוגש במסגרת ההסדר, עובר ליום 26.3.2021, במהלך תקופה שאורכה אינו ידוע בבדיקה למאשימה, החזיק הנאשם באקדח מפורק מסווג אקדח הزنקה חצי אוטומט Retay שהוסב לירוי תחמושת קליעית בקליבר 9 מ"מ קצר היורה ובכוו להמית (להלן: "האקדח"), בתוך תיק שבתווך קופסה, בארון בגדיו בחדר שינה בביתו, ללא רשות על-פי דין להחזקתו.
- (3) אין הסכנות בין הצדדים לעניין העונש. לצד זאת, במסגרת ההסדר הוסכם כי בא-כוח הנאשם יהיה רשאי להגיש לבית המשפט את הودעתה הנאשם במשפטה.
- (4) ביום 19.9.2021 הורייתי על הגשת תסקير של שירות המבחן והצדדים טענו לעונש בדיון מיום 31.3.2022.

תסקירות שירות המבחן

- (5) כעולה מהתשkieר (בתמצית ותוך שמירה על צנעת הפרט), הנאשם בן 22, נולד בחו"ל ועבר עם משפחתו לירושלים בגיל שלוש. הוא נשוי ללא ילדים. נטול עבר פלילי. הנאשם עובד במרכז פרנסטו, זאת בכפוף לתנאים המגבילים שבהם הוא שוהה. שהותו במעטץ ימים למשך חודשים היוויה עבورو חוותה, במסגרתה הוא חש פחד ומתח בשל שהותו בסביבה ערבית. הנאשם נטל אחריות מלאה על מעשהו, הביע חריטה, צער, אכזבה עצמית, ובואה שחש גם אל מול משפחתו. אשר לניסיונות ביצוע העבירה, לדבריו (בתשkieר), הוא מצא את האקדח כשהוא מפורק בכניסה לביתו, וכי אז לקח אותו מתוך

מחשבה שאינו תקף לשימוש ומבליל להבין את משמעות הדברים. הוא מודה בטעותו וכי פעל בפיזיות והודה בחומרת המעשה.

(6) אשר להערכת המסוכנות, שירות המבחן התרשם מאדם צער בעל אינטלקנציה תקינה, כאשר קיים פער בין זאת, לצד עברו הנקי ומשפחותו הנורמטיבית, לבין מעורבותו בפלילים. לפי ההתרשות, הוא פעל בנסיבות דעת מבלתי להבין את חומרת המעשה. מדובר באירוע חריג בחיי. עוד התרשם השירות שהנאם הוא בעל מערכת ערכיים נורמטיבית בסיסית, גדל במשפחה שמתפקדת באופן תקין ומקבל סמכות הורית. הוא הראה פוטנציאלי לניהול אורח חיים תקין ובבעל שאייפות לעתיד. השירות לא התרשם מקיים ערכיים, נורמות או דפוסי התנהגות עבריניים מושרים ומגבשים עצמו. "להליר הפלילי המנהל נגדו לראשונה בחיי ישנה השפעה משמעותית עליו". זה עוזר לו להבין את חומרת מעשיו וחידד לו את גבולות המותר והאסור, תוך הרתעה מפני הישנות מקורה זה. כל אלה מהווים גורמי סיכון לשיקום. על כן, בנסיבות אלו הتسיקיר ממליץ להשיט על הנאם מסר שירות בעבודות שירות בשילוב מסר מותנה. בנוסף, הוא ממליץ להעמיד אותו במבחן פיקוחי למשך שנה.

יעיקרי טענות הצדדים

(7) המאשימה טוענת, בין היתר ובעיקר, שהנאם הורשע על-פי הודהתו ביצוע עבירה חמורה. החזקת נשך מגלתה בתחום סיכון ממש שנשך זה ישמש לביצוע עבירות פליליות, עשוי טרור או כל פגעה אחרת בנפש. העבירה מהויה גם קריית תיגר על שלטון החוק. בכל אופן, יש ליתן את הדעת, כפי המאשימה, למסוכנות הנש��פת עצם אחזקת נשך בצוורה לא בטוחה. אשר לעונש, קיים צורך בהחומרת הענישה בעבירות נשך והדבר עולה בקנה אחד עם "הוראת השעה" מחודש 12/2021 שקובעת עונש מצער של 21 חודשים מסר. לפי המאשימה, אמן הוראה זו אינה חלה בעניינו של הנאם, אך יש לලכט בדרכו של המחוקק וכי על הנורמה של החומרה לבוא לידי ביטוי בגורם הדיין. מתחם הענישה ההולמת נع בין 18 עד 36 חודשים. מאחר והנאם נטל אחריות על המעשה והתחרט, וגם לאור העובדה לפיה אין לו עבר פלילי, יש לקבוע את העונש בתחתיות המתחם. בנוסף עותרת המאשימה להשיט על הנאם מסר מותנהמשמעותי וקנס.

(8) הנאם - באמצעות בא-כוcho ע"ד ס' עלי - טוען מנגד, בין היתר ובעיקר, כי יש לנוהג בו במידה הרחמים. הנאם כבר ריצה מסר בפועל במעט עד תום ההליכים בתיק זה, מיום 26.3.2021 עד יומם 6.5.2021 ומazel הוא שווה בתנאי מעצר בית מלא באחריותו הורי עם אפשרות יציאה לעבודה. הנאם עוטר לקבל את המלצה שירות המבחן ולא להטיל עליו מסר בפועל. אין לנאם עבר פלילי והוא הודה בהזדמנות הראשונה במשטרת ומסר שם גרסה מפורטת (ההודעה הוגשה וסומנה כሞג נ/1). הנאם גורס, כי מתחם הענישה ההולמת בנסיבות העניין נדרש להלום את רוח הפסיכיקה שקדמה להוראת השעה. מתחם זה נע בין 3 חודשים ל-9 חודשים מסר שיכול וירוצו באמצעות עבודות שירות, זאת בהתאם במכלול הנסיבות ובתסיקיר.

(9) הן הנאם הן אמרו דברו לפני בדיון מיום 31.3.2022. הנאם הביע התנצלות על מה שקרה ומסר שהוא מתביש "מאוד" אל מול ההורים שלו. הוא ביקש כי לא יגזר עליו עונש מסר בפועל. אמרו מסרה שמדובר במשפחה נורמטיבית אשר מתנגדת לכל אלימות ומענקה חינוך טוב והשכלה גבוהה לכל בניה. האמא ציינה גם, כי לו ידעה שבנה ביצע את אשר ביצע, היא הייתה מונעת ממנו זאת. ההורים קיבלו את

הairoע בצורה קשה. בכל אופן, הנאשם לא עשה כל שימוש בנשק ולא התכוון לעשות בו כן.

(10) לפי סעיף 40ב בחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל. לפי סעיף 40ג(א), לקביעת מתחם העונש ההולם, בית המשפט "יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במידניות הענישה הנוהגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט", ולפי סעיף 40ג(ב) "בתוך מתחם העונש ההולם יגוזר בית המשפט את העונש המתאים לנאים, בהתחשב בנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה...".

(11) הערכים המוגנים: אין להכביר במידלים ביחס לאיסור להחזק נשק שלא כדין. ברו לכל בר-בי-רב כי מדובר בכלי מסוכן ועלול להמית. מלבד הסיכון ממשי הטמון בשימוש בו בין לפעולות עבריניות בין למשען טרור, עצם החזקתו, יכולה להביא לכך שהוא הגיע גם לידיים נוספות חולת המחזיק בו מלכתחילה, דבר ש מגביר את עצמת הסיכון הנשקפים ממנו כלפי שלום הציבור וביתחונם האיש, שלמות הגוף, הרכוש ועיקרונו שלטון החוק והסדר הציבורי. בע"פ 4945/13 מדינת ישראל נ' עבד אלכרים סliman, פסקה 4 (19.1.2014), נפסק שם:

"הסכנה הנשקפת לציבור כתוצאה מעבירות נשק, לצד המידים שאיליהם הגיעו, מחיבים לתת ביטוי הולם וכבד משקל להגנה על הערך החברתי שנפגע כתוצאה מפעולות עבריניות זאת, ולהחמיר את עונשי המאסר המוטלים בגין פעילות עבריניות זאת, בהדרגה" (ע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל, [פורסם ב公报] פסקה 12 (5.6.2013)). אכן, "המציאות בארץ המתבטאת בזמןנותו של נשק חם ורב עצמה שיש עימיו פוטנציאל להסלמת האלימות העברינית, מחיבת מתן ביטוי עונשי הולם שירתיע באופן ממשי מהחזקת נשק בכלל ומשימוש בו בפרט" (ע"פ 2918/13 דבש נ' מדינת ישראל, [פורסם ב公报] פסקה 8 (18.7.2013))"

(12) בע"פ 3877/16 פאדי ג'באי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (17.11.2016) נפסק: "

"בית משפט זה עמד פעמים רבות על החומרה היתרה הגלומה בביצוע עבירות בנשק ובכללן העבירה של החזקת נשק או נשיאתו שלא כדין. עבירות אלה מקומות סיכון חרום לשalom הציבור וביתחונו ומחיבות ליתן ביטוי עונשי הולם ומרתיע באמצעות הרחקת מבצע העבירה מן החברה לתקופת מאסר לריצוי בפועל" (ע"פ 5120/11 שתווין נ' מדינת ישראל, [פורסם ב公报] בפסקה 5 (18.12.2011); ע"פ 10/9/10 4329 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (25.10.2010)). עוד נפסק כי חומרתן של העבירות בנשק אינה מסתכמת רק בנזק שאייר בפועל, כי אם בפוטנציאלי הנזק הנובע מאותן עבירות (ע"פ 116/13 וקנין נ' מדינת ישראל, [פורסם ב公报] בפסקה 7 (31.7.2013))"

(13) נסיבות ביצוע העבירה: כפי שהודה בכר הנאשם, הוא החזק אקדח מפורק חצי אוטומט שהוסב לירי תחמושת קליעית, בתוך תיק, תוך קופסה בארון בגדי בחדר השינה שבבית מגוריו. הנאשם גורס בהודעתו במשטרה (מוצב נ/1) כי מצא את חלקו אקדח זה בתוך שkit במדרגות ביתו. לדבריו, "זה מה שמצאתם

אצל שודמה לנשך, אני לא יודע מה זה, ראייתי פתחותי את השקית ראייתי את זה לא הבנתי מה זה בדיק, ניסיתי להרכיב אותו כי הוא היה מפרק ולא הצלחתי להרכיב אותו והוא עלי שם בדיקתי באינטראנט מה זה אומר היה וידאו בו-טיפוס שהה נשך של קולות וזהו השarterי אותו בבית ולא עשית כלום...." (ש' 13-15). בהמשך, הוא נימק מדוע החביה אותו: "חשבתי זה משחק"; ללא צורך מיוחד (ש' 105); לא הצליח להרכיב אותו (ש' 107) וכי הוא היה "טיפש" (ש' 103; ראו גם: ש' 97). בכלל אופן, הוא סבר שהה "כמו עצוע" (ש' 119). עוד מסר הנאשם כי אינו יודע בדיק מתי מצא אותו, אך זה היה "שבועיים משהו זהה" (ש' 139).

(14) כאמור, הנאשם הורשע על-יסוד הודהתו ולא הצורך בשמיות עדים. למעשה, הוא קשר את עצמו והודה בהחזקת נשך עוד בחקירתו במשטרת ביום 26.3.2021. ברם, אין באמור לגמד את חומרת העבירה שבוצעה בנسبותיה, גם כפי שאלה עולות מגרסת הנאשם. הוא מצא את החלקים, ניסה להרכיב אותם, טרח ונכנס למרשתת כדי ללמידה את המציאה ולבסוף החליט לשמר את החלקים בתוך תיק שבתו קופסה, בתוך ארון הבגדים. כפי שניתן להתרשם מהמכלול, הנאשם הבין היטב שלא מדובר "במשחק" או "כמו עצוע", אחריתו הוא לא היה מחייב אותו באופן שהחביב, בביתו שעלה שرك הוא ובת-זוגו מתגוררים בית. הסיכון הרוב במעשהיו נמשך מעט שהה הגיע לידי ולא דיווח על כך למשטרת באופן מיידי. עצם החזקת הנשך גם לתקופה קצרה בדבריו, טומנת בחובה פוטנציאלי ממשי של מסוכנות, מיידי יום, לעשות בו שימוש תוך פגיעה בערכיהם המוגנים שעמדו עליהם לעיל. נראה כי אילולא תפיסת הנשך על-ידי המשטרת, הנאשם לא היה טורח לדוח על מציאתו או אף למסור אותו לידי.

(15) אכן, בית המשפט ערך לכך שכותב האישום המתוקן רורך ביחס לזה המקורי באופן זה לצד החזקת הנשך, לא הוועיד הנאשם לדין באישום המתוקן ולא הורשע גם בהחזקת תחמושת. נתון זה ישקל בקביעת מתחם העונש. עם זאת, גם הנסיבות מושая האישום המתוקן כפי שהן, מבוססות חומרה רבה.

(16) מדיניות הענישה הנהוגה: לאחר בחינה והשוואה עם פסיקה רלבנטית, עולה באופן ברור כי מנעד הענישה הוא רחב אך לצד זאת, בשנים האחרונות ניכרת מגמת החמרה בעבירות נשך, והדבר בא לידי ביטוי בעונשי מאסר ממושכים. בפסקת בית המשפט העליון מהעת האחרון, ע"פ 309/22 מדינת ישראל נ' חממד ביאדסה, פסקה 5 (20.5.2022), נפק בין השאר, כלהלן:

"בשרה ארוכה של פסקי דין עמד בית משפט זה על החומרה הרבה הגלומה בעבירות הנשך. בסוד עבירות אלו עומדת פגיעה בחיי האדם ובשלמות גופו, כמו גם בביטחון הציבור ובסדר הציבורי בכללותו (ע"פ 1695/22 מדינת ישראל נ' גנאים, פסקה 11 [פורסם בנבנו] 29.3.2022) (להלן: עניין גנאים); ע"פ 5522 חלייחל נ' מדינת ישראל, פסקה 7 [פורסם בנבנו] 24.2.2021) (להלן: עניין חלייחל); ע"פ 4406/19 סובח נ' מדינת ישראל, פסקה 17 [פורסם בנבנו] 5.11.2019) (להלן: עניין סובח)). עבירות אלו חמורות במיוחד, בין היתר משום שהן עשוית לשמש בסיס לביצוע פעילות עבריינית או פעילות טרור (ע"פ 8017/20 מדינת ישראל נ' גריפאת, פסקה 6 [פורסם בנבנו] 22.12.2020); ע"פ 135/17 מדינת ישראל נ' בסל, פסקה 10 [פורסם בנבנו] 8.3.2017)). אך באחרונה עמד בית משפט זה על כך שעבירות אלו הן בבחינת "מכת מדינה" ועל הצורך בהחומרת הענישה בעניין:

"החזקת נשך שלא כדין מיימת על שלום הציבור ובצחונו [...]. לנוכח היקפן המתרחב של עבירות המבוצעות בנשך, הזמןות הבלתי נסבלת של נשך בידי מי שאינו מורה לכך, מהוות כאמור סיכון של ממש ומגבירת את הסיכון לביצוע עבירות חמורות נוספות [...] כמו גם לאסונות נוראים. ייעדו על כך ריבוי המקרים במגזר הערבי בעת האחרון, כאשר אזרחים תמיימים - כמו

ילך רך בשנים ועלמה צירהה - נפגעים ואף מוצאים את מותם בנסיבות-מបקרים או בגין השעשועים, כל זאת כתוצאה ממשוosh בנשך של אחרים. מציאות קשה זו מחייבת לנ��וט ביד מחמירה כלפי מעורבים בעבירות נשך, אף אם הם נעדרו עבר פלילי [...] עניינו ב'מכת מדינה' שהצורך להילחם בה על מנת להגן על הציבור, מצירר מענה הולם והטלת עונשי מאסר משמעותיים [...]. ידע כל מי שמחזיק בנשך בלתי חוקי כי צפוי הוא להיענש בחומרה, בבחינת אם מחזיקים - למאסר נשלחים" (ענין קדורה, פסקה 6).

בהקשר זה אוסיף כי בחודש דצמבר 2021 קבע המחוקק עונשי מינימום בעבירות נשך, כך שהעונש שיושת בגין עבירות אלו יתחל מארבע העונש המרבי שנקבע לעבירה, אלא אם החלטת בית המשפט מטעמים מיוחדים שיירשמו להקל בעונש (סעיף 144(ז) לחוק העונשין; חוק העונשין תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021; ענין קדורה, פסקה 6; ע"פ 4456/21 מדינת ישראל נ' ابو עבשה, פסקה 15 [פורסם ב公报] (23.1.2022)). הגם שתיקון זה אינו חל בעניינו של המשיב - שהמעשים שביהם הורשע בוצעו עבור לחקיקתו - הוא משקף את רצון המחוקק בהחומרת העונשה בעבירות נשך"

(17) נזכיר, העונש שלצד העבירה בה הורשע הנאשם הוא עד שבע שנים מאסר. המאשימה הפניה ל"הוראת השעה" מהעת האחונה, היא תיקון 140 בחוק העונשין, אשר קובע רף מעצרי של רבע מהעונש שלצד העבירה. אין מחלוקת כי הוראה זו אינה חלה בעניינו. ואולם, תכילת ההוראה עולה בקנה אחד עם מגמת ההחמרה בעונשה בעבירות נשך נוכח תופעת האליםות הקשה תוך שימוש בנשך, הגואה בחברה הישראלית בכלל ומפה קשות בחברה הערבית בפרט. בע"פ 2733/20 בשיר ابو זיאד נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (24.10.2021), צוין בזו הלשון:

"לא זו אף זו, גל האליםות הגואה בתוככי המגזר הערבי, מציריך אף הוא מאיתנו להיענות לצו השעה, ולנקוט יד קשה כלפי מבצעי עבירות בנשך; לבטח לך, כאשר בעבירות של סחר בנשך עסקינו, כבעניין דין"

(18) לקביעת מתחם העונשה ההולם, נתתי את דעתי לפסיקה אליה הפנו הצדדים ובחנותי פסיקה נוספת. אפנה לפסיקה הבאה זאת לצד פסקי הדין המוזכרים לעיל באזור הדין (לפי סדר: ערוכה ומועד פרסום):

[ראוי והשוו: רע"פ 20 5613/20 זקי אלהוזיל נ' מדינת ישראל (25.8.2020); רע"פ 8730/18 אברה מרשה נ' מדינת ישראל (24.1.2019); רע"פ 1246/17 מוחמד מטר נ' מדינת ישראל (12.3.2017); ע"פ 8846/15 אהאב דראז נ' מדינת ישראל (13.3.2016); ע"פ 11/11 נidal נאסר נ' מדינת ישראל (5.10.2011); ע"פ 1505/14 אחמד ליזאו נ' מדינת ישראל (4.11.2014); ת.פ. (מחוזי - ים) 52515-03-20 מדינת ישראל נ' מושרד סנדוקה (19.10.2020); עפ"ג (מחוזי - מרכז) 10916-12-21 מדינת ישראל נ' ابو רלחсан (7.2.2022); עפ"ג (מחוזי - ב"ש) 20-56305-02-56 גוספי ابو אלקיים נ' מדינת ישראל (18.8.2020); עפ"ג (מחוזי - חיפה) 23517-02-20 מדינת ישראל נ' זיד אלכלאני (28.7.2020); עפ"ג (מחוזי - חיפה) 24637-02-20 מדינת ישראל נ' מוחמד ג'נחאו (18.5.2020); עפ"ג (מחוזי - חיפה) 52602-12-19 מדינת ישראל נ' פאדי ריזק (27.1.2020); עפ"ג (מחוזי - ים) 37217-03-19 עבדאללה ג'ואברה נ' מדינת ישראל (25.11.2019); עפ"ג (מחוזי - נצרת) 21260-10-19 מדינת ישראל נ' מוסא מזאריב (24.11.2019); ת.פ. (שלום - ים) 45195-06-22 מדינת ישראל נ' השאם רגבו (5.11.2020); ת.פ. (שלום - ים) 24420-01-20 מדינת ישראל נ' מוחמד אבו סנינה (20.10.2020); ת.פ. (שלום - ים) 40634-03-20 מדינת ישראל נ' מחמד מרעב (15.9.2020)]

(19) לאחר שנתי את דעתך לכל האמור לעיל, קובע בזאת כי מתחם הענישה הולמת ביחס לעבירה מושא האישום נע בין 12 חודשים עד 30 חודשים מסר בפועל.

(20) נסיבות שאינן קשורות ביצוע העבירה: הנאשם נטל אחריות מלאה על המיוחס לו באישום זאת ללא הצורך בשמעית עדים ותוך חיסכון בזמןו של בית המשפט וזמןם של הצדדים. למעשה, הוא הודה במיוחס כבר בהודעתו במשטרת. בנוסף, מדובר בנאים צער (בן 23 כיום ובן 22 ביום ביצוע העבירה). נשוי ללא ילדים ועובד לפרנסתו. הוא נודע עבר פלילי ולא רק. כפי שעולה מה騰קיר, אינו בעל קווים אישיות ערביים, ומשפחתו נורמטיבית לחלוון. על כן, אף לפיקוח, קיים פער בין התנהגותו מושא הנאשם לבין הרקע המשפחתית ודפוסי התנהגותו השגרתיים כאדם נורטטיבי. בהקשר זה נתתי את דעתך גם לעובדה לפיה הנאשם שהה בתחום מעצר מאחורי סורג ובריח ומאז הוא במעטר בית לתקופה ממושכת, על השפעת האמור עלי.

(21) אכן, התנקיר עמד על שיקולי השיקום של הנאשם והצורך בחידוש האבחנה בין המותר וה אסור באמצעות הענישה. התנקיר בא לצורך בהמלצה להשיט עבודות שירות וצו מבחן לצד ענישה מותנית. ברם, אין ידי לקבל המלצה זו. מדובר בהרשעה בעבירה חמורה שמחייבת התייחסות מחמירה, זאת בהתחשב כਮובן מכלול הנסיבות. בעניין מרשה לעיל (פסקה 8), נפסק כי "דינו של מי שלח ידו בהחזקת נשק, למאסר ממש ולא צזה שירוצחה על דרך של עבודות שירות". עונש שירוצחה בנסיבות העניין באמצעות עבודות שירות, לטעמי, אינו עולה בקנה אחד עם מדיניות הפסיקה הנהוגה בנסיבות דומות.

(22) מבלתי למעט חיללה בחשיבות התנקיר, אך כאמור, הוא באופןו נתן מענה בהיבט השיקומי ולא הענישתי-הרתקטי. הלכה היא כי בית המשפט אינו יכול להמלצות שירות המבחן וכי שיקול הדעת הסופי לעניין היקף העונש וטיבו מסור לידי של בית המשפט, כאשר המלצות שירות המבחן הן חלק מהשיקולים הרבים שעל בית המשפט לשקל בבוואו לגוזר את הדיין. לפיהם כאן דברי כבוד השופט א' שהם ברע"פ 2258/13 אליהו מאירוב נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (30.4.2013), לפיהם:

"כידוע, ועל אף חשיבות המלצותו של שירות המבחן, גזרת הדיין נעשית בידי הערקה השיפוטית, וכי שקבועתי במקום אחר: "עמדת שירות המבחן, אינה אלא אחד השיקולים העומדים בפני בית-המשפט בבואו לגוזר את דיןו של נאם - לעיתים יאמץ בית-המשפט את המלצת שירות המבחן במלואה, לעיתים יאמץ אותה בחלוקת ולעתים ידחה אותה מכל וכל. כל עניין לנסיבותיו הוא, וכל מקרה יבחן לגופו, תוך מתן משקל ראוי להמלצות שירות המבחן [...]" (רע"פ 7257/12 סנדרוביץ' נ' מדינת ישראל, פסקה 14 [פורסם בנבז] (18.10.2012). וראו גם רע"פ 1810/13 פינטו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבז] (20.3.2013); רע"פ 8671/12 ابو נ' מדינת ישראל [פורסם בנבז] (19.12.2012))"

(23) לאחר כל זאת, סביר בעיני להעמיד את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם.

סיכום

(24) לאור האמור, משית על הנאשם את העונשים הבאים:

א) שנים-עשר חודשים מאסר בפועל, לריצוי ממש. מתקופה זו ינכו ימי מעצרו של הנאשם במסגרת הליך זה, מיום 26.3.2021 ועד יום 6.5.2021 (הכל לפי נתוני שירות בת השרה). תחילת ריצוי העונש 11.8.2022.

ב) שישה חודשים מאסר, שירצוזו ככל שה הנאשם עבר עבירה בה הורשע, תוך שלוש שנים מיום סיום ריצוי עונש המאסר בפועל.

ג) הנאשם ישא בכנס בסך 2,500 ₪ אשר ישולם בתשלומים חודשיים עוקבים החל מיום 12.7.2022. הנאשם מופנה לאתר האינטרנט של המרכז לגבית קנסות לביצוע תשלום הקנס ואפשריות התשלום מוסברות שם.

(25) הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 11.8.2022 בשעה 10:00. הנאשם מסיים את כניסה למאסר עם נספח אובייקטיבי הסורה: פקס 08-9193314, דואר אלקטרוני MaasarN@ips.gov.il, טלפון: 074-7831078 או 074-7831077. ככל שלא קיבל הנאשם הנחיה אחרת, עליו להתייצב במועד המוזכר במתוך המעצר בכלא ניצן ברמלה עם תעודה מזהה והעתק של גזר הדין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, יג סיון תשפ"ב, 12 יוני 2022, בהעדר הצדדים.